

[Ole Olsen]

hullet med mærkværdige fradrag. Der er jo en løbende retssag med hr. Glistrup. Det var vel meningen, at denne retssag skulle fjerne de urimelige muligheder for at unddrage sig beskatning, men retssagen og den eventuelle dom over hr. Glistrup vil intet nytte. Der var blot tale om nogle transaktioner, der var lidt for smarte og lidt for langt ude på overdrevet, og så havde hr. Glistrup jo endda begået den fejltagelse at prale med sine gerninger i offentlighedens søgelys. Der vil stadig være legale omgåelsesmuligheder nok, hvad den eventuelle dom over hr. Glistrup end bliver.

Alle fradragene taget under ét har medført, at indkomstskatten ikke er progressiv. Der hører nu engang en god indtægt eller formue til for at kunne udnytte fradragene. De mennesker, der ikke kan afholde udgifterne til fradragene, får dem naturligvis heller ikke.

Historien er ikke fortalt til ende, når man nævner fradragene. Det har i lang tid været en kendt sag, at der er en sådan sammenhæng mellem sociale ydelser, indkomst og indkomstskat, at man let kan komme ud for, at en stigning i indkomst udvirker bortfald af sociale ydelser, og det betyder ofte, at man bliver dårligere stillet, får mindre disponibel indkomst end før, i stedet for, som rimeligt var, at få en noget større disponibel indkomst.

De offentligt ansatte får udbetalt deres løn af det offentlige. Mange har sikkert undret sig over, at det offentlige først udbetaler pengene, med de omkostninger, der er forbundet hermed, for senere at opkræve en del af lønnen tilbage i skat, hvilket også sker med de omkostninger, der er forbundet hermed. De fleste er vist opmærksomme på forholdet, men jeg mener ikke, man kan nøjes med at udbetale de offentligt ansatte nettoløn, der er fastsat uden hensyn til fradrag. Det ville sikkert også møde modstand, hvis man på denne måde kom ind på, at de offentligt ansatte ikke skulle svare skat.

Hvis vi betragtede den udbetalte løn efter fradrag som en nettoløn for den offentligt ansatte, ville der fremkomme det ganske ejendommelige forhold, at vedkommende i ganske vidt omfang selv kunne bestemme, hvad han eller hun ville have i løn. Dette ville naturligvis fremkomme ved anvendelse af fradragene. Det kan udtrykkes på den må-

de, at forbrug i ganske bestemte retninger ville medføre en præmiering.

Den eneste mulighed for at løse op for det lov- og bestemmelsesvirvar, vi er havnet i, vil naturligvis være en afskaffelse af indkomstskatten, i hvert tilfælde i den form, vi kender i dag. På dette punkt afviger min mening jo nok ganske drastisk fra hr. Glistrups. Hvad skal vi sætte i stedet for indkomstskatten? Hr. Glistrup m.fl. mener, at vi ikke skal sætte noget i stedet for; man skal simpelt hen afskaffe de offentlige aktiviteter, der modsvarer bortfaldet af indkomstskatten.

Jeg mener i modsætning hertil, at indkomstskatten skal erstattes af en virksomhedsskat. Vi vil næppe være i stand til at foretage dette skift fra den ene dag til den anden. Forsøgte vi det, måtte vi nok gribe ganske kraftigt ind i de bestående overenskomster: vi måtte nødvendigvis gennemtvinge en kraftig nedsættelse af lønnen.

Der er imidlertid intet behov for at foretage en sådan skatteomlægning på en drastisk facon. Man kan udmærket begynde i det små. Vi kunne tænke os en virksomhedsskat indført ret snart med en mindre sats. Det kunne f.eks. være sådan noget som 5 pct. af den udbetalte arbejds løn, hvis den skulle beregnes på grundlag af arbejds lønnen.

Vi ved, at erhvervsorganisationerne vil skribe op – det kan vi være ganske sikre på – der er imidlertid ingen grund for dem til at råbe op, for det er en kendsgerning, at det danske erhvervsliv er endog meget gunstigt stillet med hensyn til beskatning. Selskabsbeskatningen er yderst moderat. Sociale bidrag, der i mange andre EF-lande let kan andrage 30 pct. af arbejds lønnen, er så godt som ukendte her i landet. Vi kan faktisk godt risikere, at andre EF-lande en skønne dag rejser en sag mod Danmark for EF-Domstolen eller i hvert tilfælde klager til Kommissionen. Jeg kan ikke lade være med at undre mig over, om det danske erhvervsliv i perioden op til folkeafstemningen 1972 virkelig gik rundt og troede, at vi aldrig kunne blive udsat for harmoniseringskrav i den retning.

En langsom indførelse af en virksomhedsskat ville naturligvis give muligheder for en nedsættelse af indkomstskatten. Partiet venstre, der jo lige for tiden er regeringsparti, burde hilse denne mulighed velkommen med kyshånd. En nedsættelse af indkomstskatten ville sikkert få en overenskomstsituation til